

РЕШЕНИЕ

№ 945

гр. Бургас, 04.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, ХХ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на осми септември през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: **СТАНИМИРА АНГ. ИВАНОВА**

при участието на секретаря **ВИОЛЕТА К. ДИМОВА**
като разгледа докладваното от **СТАНИМИРА АНГ. ИВАНОВА**
Административно наказателно дело № 20232120202690 по описа за 2023
година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д и сл. от ЗАНН и е образувано по повод на постъпила жалба от ЕТ „Х.Т.Т.“ с ЕИК: ***, представлявано от управителя А.А., чрез адв. К. А. против Електронен фиш за налагане на имуществена санкция (ЕФ) № 8504521211, издаден от Агенция „Пътна Инфраструктура“, с който за нарушение на чл. 102, ал. 2 от Закона за движение по пътищата (ЗДВП) и на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, вр. с чл. 179, ал. 3б ЗДВП му е наложена „Имуществена санкция“ в размер на 2500 лева.

С жалбата се иска отмяна на атакувания електронен фиш като се излагат редица възражения за неговата незаконосъобразност. Посочено е на първо място, че при нарушения по чл. 179, ал.3б от ЗДВП, не се прилагат правилата относно издаването на ЕФ, доколкото следвало да се приложат правилата на ЗАНН по издаване на АУАН и НП. На второ място е отбелязано, че в ЕФ липсват много от задължителните реквизити предвидени за издаването му. Твърди се, че при издаване на ЕФ не са спазени давностните срокове по чл. 34 от ЗАНН, както и че същият не се ползва с доказателствена сила относно възприетите в него фактически положения. Жалбоподателят счита, че техническото средство, с което е установено нарушението е контролно и като такова трябва да има гаранция за неговата изправност. Счита се, че не е доказано сертифицирането на техническото средство и същото да е минало съответни проверки за техническа годност. Оспорва се таксата, която АПИ начислява, освен имуществената санкция. Прави се възражение, че производството се е развило при неспазването на европейските източници на правото, в частност на Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28.11.2019г., в сила от 19.10.2021г., съгласно,

който доставчикът е следвало да уведоми ползвателя за евентуални нередовности, а не направо да го санкционира. Посочен е и друг европейски източник, който се счита, че е разрез на глобата с правилото по чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури. Счита се, че наложената санкция е непропорционална и несъразмерна с целта на закона, позовавайки се на практиката на СЕС и на чл. 5 § 4 от Договора за Европейския съюз. В заключение се пледира за отмяна на ЕФ и присъждане на разноски, а при условията на евентуалност за квалифициране на нарушението като маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

В съдебно заседание дружеството-жалбоподател, редовно призовано, се явява адв. Д.Ф., преупълномощена от адв. К. А. от АК-Хасково, надлежно упълномощена по делото. Поддържа се подадената жалба и се претендират разноски по делото.

За административнонаказващия орган – Агенция „Пътна Инфраструктура“, редовно призовани, се явява юк. С.К., която моли съда да остави жалбата без уважение, като неоснователна и недоказана. Моли за потвърждаване на ЕФ и присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на четиринадесетдневния срок за обжалване. Видно от известието за доставяне, ЕФ е връчен на представител на жалбоподателя на 11.05.2023 г., а жалбата е подадена на 22.05.2023 г. Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че се явява процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна, като съдът, след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол, намира за **установено от фактическа страна следното:**

На 06.04.2021г. в 15:08 часа е установено с устройство № 10031 (елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от ЗП) управление на ППС влекач „Скания Р 450“ регистрационен номер ***, с технически допустима максимална маса 19000 кг, брой оси 2, екологична категория ЕВРО 6, в състав с ремарке с общ брой оси 5, с обща техническа допустима максимална маса на състава 45000, в община Бургас, по път А-1 км 357+949, посока нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС изцяло не била заплатена изцяло дължимата пътна такса по чл.10, ал.1, т.2 от Закона за пътищата, тъй като за посоченото ППС нямало валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването.

За констатираното нарушение бил издаден обжалваният ЕФ №8504521211, с който за нарушение на чл. 102, ал.2 от ЗДвП и на основание чл.187а, ал.2, т.3 вр. чл.179, ал.3б от ЗДвП е наложено административно наказание - имуществена санкция в размер на 2500 /две хиляди и петстотин / лева на дружеството собственик - ЕТ „Х.Т.Т. “ с ЕИК ***.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по АНП, както и от писмените доказателства, събрани в хода на

съдебното производство, които съдят кредитира изцяло. По делото не се събра доказателствен материал, който да оборва така възприетите фактически положения.

От тази фактическа обстановка и разглеждайки направените възражения съдят прие следното:

Обжалваният електронен фиш е издаден от компетентен орган, съобразно разпоредбата на чл. 10, ал. 10 от Закона за пътищата /ЗП/, която установява, че Агенция "Пътна инфраструктура" осъществява правомощията на държавата във връзка със събирането на пътните такси и функциите на лице, събиращо пътни такси, както и по управлението на смесената система за таксуване на различните категории пътни превозни средства на база време и на база изминато разстояние, както и дейността по практическото прилагане, въвеждането, функционирането и контрола на системата за събиране на пътните такси. Електронният фиш е издаден въз основа на чл. 189ж ЗДвП, който предвижда възможност при нарушение по чл. 179, ал. 3-3б от същия закон, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗП да се издаде електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение.

По отношение на възраженията за изтекъл давностен срок по чл. 34 ЗАНН за издаване на електронния фиш, както и че същият не съдържа задължителните реквизити по чл. 189ж, ал.1, изр.2 от ЗДвП – липсва отбелязване на АНО издал ЕФ, мястото на извършване на нарушението, както и че словесното описание на нарушението не съответства на посочената правна норма, която е нарушена, съдят намира следното: Сроковете по чл. 34 от ЗАНН се отнасят за съставянето на актове за установяване на административни нарушения и издаване НП като в настоящият случай те са неприложими, като в тази насока е практиката на касационната инстанция (**Решение № 515 от 20.04.2022 г. на АдмС - Бургас по к. а. н. д. № 205/2022 г.**). Твърди се, че нарушението да е извършено на 06.04.2021 г., като към момента не са изтекли давностните срокове за преследване по чл. 80 от НК, които се явяват единствено приложими в случая. Правната същност на ЕФ е изяснена с Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г. на ВАС, съгласно което се приема, че електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие, но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, регламентирани подробно в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. От гледна точка на адресатите - електронният фиш е акт със санкционно значение, поради което, като вид държавна принуда, чрез него се възлагат неблагоприятни последици на адресата от имуществен характер. Именно с оглед на тази своя характеристика, при издаването на електронния фиш намира проява общия принцип, че административнонаказателната отговорност не може да бъде обоснована чрез разширително тълкуване или чрез тълкуване по аналогия (чл. 46, ал. 3 от ЗНА). Приложимостта на ЗАНН е посочена единствено при обжалване на ЕФ. За неуредените случаи в ЗДвП, чл. 189, ал.14 на

закона препраща към ЗАНН в случаите при съставянето на актовете, издаването и обжалването на НП и по изпълнението на наложените наказания. За да бъде законосъобразен издаденият електронен фиш трябва да съдържа задължителните реквизити като законодателят при определянето им не е посочил като изискване той да съдържа име, длъжност и подпис на издателя си (или на лицето, което в последствие връчва фиша) и това е така, защото електронният фиш е акт, който се издава в резултат на заснемане със система за технически контрол, а не акт на административнонаказващ орган, каквото е наказателното постановление. Ето защо за разлика от общия процес регламентиран в ЗАНН, в хипотезата с издаване на електронния фиш, не са предвидени два етапа, каквито съдържа общия процес по ЗАНН - „обвинение“ чрез предявяване и връчване на АУАН и налагане на наказание чрез издаване и връчване на наказателно постановление (**Решение № 1227/08.07.2015 г. по к.н.а.х.д. № 943/2015 г. на АдмС-Бургас**).

Неоснователен е и доводът, че в ЕФ не е посочено мястото на извършване на нарушението, тъй като в ЕФ е посочено устройството, с което е установено нарушението (№10031), което се е намирало на път А-1, км 357+949, където е било заснето в движение ППС Влекач Скания Р 450 с рег. №***, с посока нарастващ километър, като от приложените по делото документи, е видно снимковия материал от същото устройство, които представляват доказателства за отразените в тях обстоятелства относно пътното превозно средство, неговата табела с регистрационен номер, датата, часа и мястото на движение по участък от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, и местонахождението на техническото средство – част от системата, съгласно чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП, както и списък на републиканските пътища, за които се събира такса за измината разстояние-тол такса, съгласно приложението (л. 62-64 от делото).

Съгласно разпоредбата на чл. 102, ал.2 от ЗДвП, собственикът е длъжен да не допуска движението на пътното превозно средство по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за пътното превозно средство не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по [чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата](#) според категорията на пътното превозно средство. Ако в свидетелството за регистрация е вписан ползвател, задължението се изпълнява от него. Разпоредбата на чл. 179, ал. 3б от ЗДвП се предвижда санкция за собственик на пътното превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, съгласно който се заплаща такса за изминато разстояние - тол такса за пътни превозни средства по чл. 10б, ал. 3; заплащането на ТОЛ таксата дава право на едно пътното превозно средство да измине разстояние между две точки от съответния път или пътен участък, като изминатото разстояние се изчислява въз основа на сбора на отделните тол сегменти, в които съответното пътното превозно средство е навлязло, а дължимите такси се определят въз основа на сбора на изчислените за съответните тол сегменти такси; таксата за изминато разстояние се определя в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътния участък, от изминатото разстояние, от категорията на пътното превозно средство, броя на осите и от екологичните му

характеристики и се определя за всеки отделен път или пътен участък. Тази разпоредба се допълва от текста на чл. 187а ЗДвП, според който при установяване на нарушения по чл. 179, ал. 3-3б от ЗДвП в отсъствие на нарушителя - каквото е процесното, се счита, че пътното превозното средство е управлявано от собственика му. В ал. 2 на същата разпоредба императивно е установено, че когато собственик на ППС е юридическо лице, за допуснатото движение на ППС без да са изпълнени задълженията по установяване размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП, на него се налага имуществена санкция по т. 3 от същата алинея в размер на 2500 лева, каквато именно е била наложена жалбоподателя.

Неоснователно е възражението, че за нарушения по чл. 179, ал.3б от ЗДвП не е следвало да бъде издаван ЕФ, а следвало да бъде приложена общата процедура по ЗАНН, относно издаване на АУАН и НП. От нормата на чл. 187а, ал. 4 от ЗДвП става ясно, че вписаният собственик, съответно ползвател, се освобождава от административнонаказателна отговорност по ал. 1 и 2 във връзка с административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - **3б**, ако в срок от 7 дни от връчването на акта за установяване на административно нарушение **или електронния фиш** представи декларация, в която посочи данни за лицето, което е извършило нарушението, и копие от свидетелството му за управление на моторно превозно средство. Съгласно следващата ал. 5 в случаите по ал. 4 въз основа на първоначално издадения акт за установяване на административно нарушение не се издава наказателно постановление и административнонаказателното производство се прекратява, **а първоначално издаденият електронен фиш се анулира**. Също така, съгласно чл. 189ж, ал. 7 по отношение на **електронния фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б** се прилагат разпоредбите на чл. 189, ал. 10, а съгласно ал. 8 наказателни постановления за административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в и **електронни фишове за нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3б** се връчват от контролните органи по чл. 167а на нарушителя лично, срещу подпис или по реда на чл. 186а, ал. 1, т. 2, буква "а", т. 3, ал. 2, 3, 5 и 6. С оглед на изложеното, законодателят е въвел възможността за санкциониране с електронен фиш на нарушения по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП.

Установено е безспорно, че при преминаване на ППС Влекач Скания Р450 с рег. № ***, през устройство №10031, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал.1 от ЗП, електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал.1 от ЗП е регистрирала извършеното нарушение от процесното ППС, тъй като бордовото устройство не е предавало данни за повече от един сегмент и няма получена тол декларация по време на нарушението и при преминаване през контролно устройство. Извършеното нарушение на 06.04.2021 г. в 15:08ч . на ППС е осъществявало движение по автомагистрала Тракия / път А-1/ км. 357+949, в посока нарастващ километър, за което движение по платената пътна мрежа към 06.04.2021 година няма подадена тол декларация видно от справките по дата на пътуване от ТОЛ системата на България, които също установяват, че няма валидна маршрутна карта или подадена тол декларация за процесния район, с което жалбоподателят виновно е нарушил чл. 102, ал.2 от ЗДвП.

На следващо място следва да се отбележи, че образецът на ЕФ е утвърден от

Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ и е относим към момента, в който ще се издава ЕФ, без да има никакво отношение към датата на нарушението, поради което и съдът не споделя доводите в обратна посока.

По отношение на годността на техническото средство, с което е установено нарушението, съдът не споделя доводите изложени от жалбоподателя. Безспорно се установи, че ППС е преминало през точно определения в ЕФ пътен участък, на посочената дата и час, се потвърждава и от самия жалбоподател, чрез представените от него доказателства, поради което и няма никакво противоречие между установеното с техническото средство и фактическото положение. Следва да се има предвид, че при установяване на нарушенията по чл. 179, ал.3-3в от ЗДвП, не е налице измерване на величини (скорост, тегло и т.н), за да се твърди, че е следвало да преминава метрологичен контрол. Техническото средство (камера) заснема движещия се автомобил и рег. номер. В чл. 10, ал.1 от Наредба за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства на база време и на база изминало разстояние е дадено легално определение на системата, което използва Агенция „Пътна инфраструктура“ като за същата не е предвидено да преминава през метрологичен контрол, поради което не е допуснато нарушение в тази насока.

Не се установява неподаването на данни да се дължи на техническа неизправност в системата на АПИ, тъй като такива доказателства не са представени, а и изобщо липсват подобни индикации по делото.

Разпоредбата на чл. 189е, ал.7 от ЗДвП регламентира, че независимо от налагането на административно наказание, нарушителят дължи заплащане на съответната такса по чл. 106, ал.5 от ЗДвП съобразно категорията на превозното средство. От друга страна в чл.11, ал.2 от Наредбата за определяне размера на дължимите тол такси, в случаите на установено ползване, когато не е възможно да се установи действително изминатото разстояние поради причини, които не се дължат на техническата неизправност на поддържаната от АПИ система и в случай че не се заплати такса по чл. 10, ал. 2 ЗП (т.нар. компенсаторна такса) за съответната категория ППС, се приема, че то е изминало разстояние, съответстващо на най-дългата отсечка между две точки от платената пътна мрежа, определена по най-прекия маршрут по протежението на платената пътна мрежа, в който случай ползвателят заплаща максимална такса по чл. 106, ал. 5 ЗП, в размера, определен в тарифата по чл. 10, ал. 6 ЗП. (ТАРИФА за таксите, които се събират за преминаване и ползване на републиканската пътна мрежа). В чл. 29, ал. 1 от Тарифата (в редакция към ДВ, бр. 101 от 27.12.2019 г.) е определено, че: „При невъзможност да се установи действително изминатото разстояние поради причини, които не се дължат на техническа неизправност на Електронна система за събиране на тол такси, се приема, че съответното пътно превозно средство с българска регистрация е изминало разстояние, съответстващо на най-дългата отсечка между две точки от платената пътна мрежа, определена по най-прекия маршрут по протежението на платената пътна мрежа, в който случай собственикът или ползвателят заплаща максимална такса в следния размер: Товарен автомобил над 12 т с 4 и повече оси, Евро 6, 119,00 лева.“ С

оглед на изложеното, възражението за недопустимост за налагане на две санкции при едно нарушение, според настоящият състав е неоснователно.

Що се отнася до соченото в жалбата възражение, че АНО не е взел предвид [Регламент за изпълнение \(ЕС\) 2020/204](#) от 28.11.2019 г., относно подробните задължения на доставчиците на европейската услуга за електронно пътно таксуване, следва да се отбележи, че този регламент се прилага от 19.10.2021 г., на основание чл. 7 от същия, т.е след датата на извършване на нарушението. Съдържащите се в него норми в случая са неприложими. Съдът приема, че определеното наказание от АНО е съразмерно, ефективно и възпиращо, съгласно чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури. Съдът не споделя доводите на жалбоподателя, че глобата се явява несъразмерно висока, и непропорционална за вида на извършеното нарушение. Следва да се има предвид целта която преследва европейския законодател, е че ако едно наказание е съобразено единствено с изискването за съразмерност, без обаче да се държи сметка за неговите ефективност и възпиращо действие, основната цел на административнонаказателната отговорност ще остане нереализирана с оглед разпоредбата на чл. 12 от Закон за административните нарушения и наказания. В този смисъл определянето на едно наказание, съобразено изцяло със изискването за съразмерност, но неефективно и невъзпиращо, противоречи както на вътрешното национално право, така и на концепцията, заложената в разпоредбата на чл. 9а от Директивата.

По отношение на наложената имуществена санкция от АНО, съдът намира, че същата е законосъобразно определена. Санкцията предвидена в чл. 187а, ал.2, т.3 от ЗДвП е определена от законодателя във фиксиран размер, поради което не подлежи на преценка от съда и не може да бъде допълнително намалявана.

В заключение – конкретно нарушение, за което жалбоподателят е бил санкциониран не е маловажно и за него не е приложима разпоредбата на чл. 28 ЗАНН. Маловажни са нарушенията, които разкриват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с типичния случай и се отличават помежду си по „наличието на очевидност, несъмненост на маловажността на извършеното нарушение”. В случая конкретното деяние не се отличава от обичайните нарушения от този вид, поради което и приложението на чл. 28 ЗАНН би било незаконосъобразно.

Предвид всичко горепосочено, съдът счита, че законосъобразно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, като наложеното му наказание е правилно и законосъобразно индивидуализирано, поради което издаденият ЕФ следва да се потвърди изцяло.

С оглед решението за потвърждаване на ЕФ и направеното искане от страна на представителя на АНО, в негова полза следва да се присъдят претендираните разноски за възнаграждение за юрисконсулт. При определяне на дължимите разноски за юрисконсултско възнаграждение следва да се приложи разпоредбата на чл. 63д от ЗАНН, съгласно която размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля

максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, който препраща към Наредба за заплащането на правната помощ. Съгласно чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 1 50 лв. С оглед фактическата и правна сложност по делото, съдът достигна до извод, че за осъществяването от юрисконсулта процесуално представителство в полза на АНО следва да се определи и присъди възнаграждение в размер на 80 лв.

Така мотивиран, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш с № № 8504521211 за налагане на глоба за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от Закона за пътищата издаден от Агенция „Пътна Инфраструктура“, с който на ЕТ „Х.Т.Т. “с ЕИК ***, за нарушение на чл. 102, ал.2 от ЗДвП и на основание чл.187а, ал.2, т.3 вр. чл.179, ал. 3б от ЗДвП е наложено административно наказание - имуществена санкция в размер на 2500 /две хиляди и петстотин / лева.

ОСЪЖДА ЕТ „Х.Т.Т. “с ЕИК ***, представлявано от управителя А.А., **ДА ЗАПЛАТИ** на Агенция "Пътна инфраструктура" гр. София сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляваща сторени в производството разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - гр. Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____